

HARTA

MUNȚII MURMURĂTORI

DRUPATHI

GILLIKIN

PĂDUREA
SHERWOOD

NOTTINGHAM

PĂDUREA
VULPII

MAREA
SĂLBATICĂ

CAMELOT

AVALON

CĂMPIILE
ÎNGHEȚATE

PĂDUREA
ȘTINFELOR

AKGUL

M A R E A S Ă L B A

ȘCOALA
BINE ȘI RĂU

MISIUNILOR

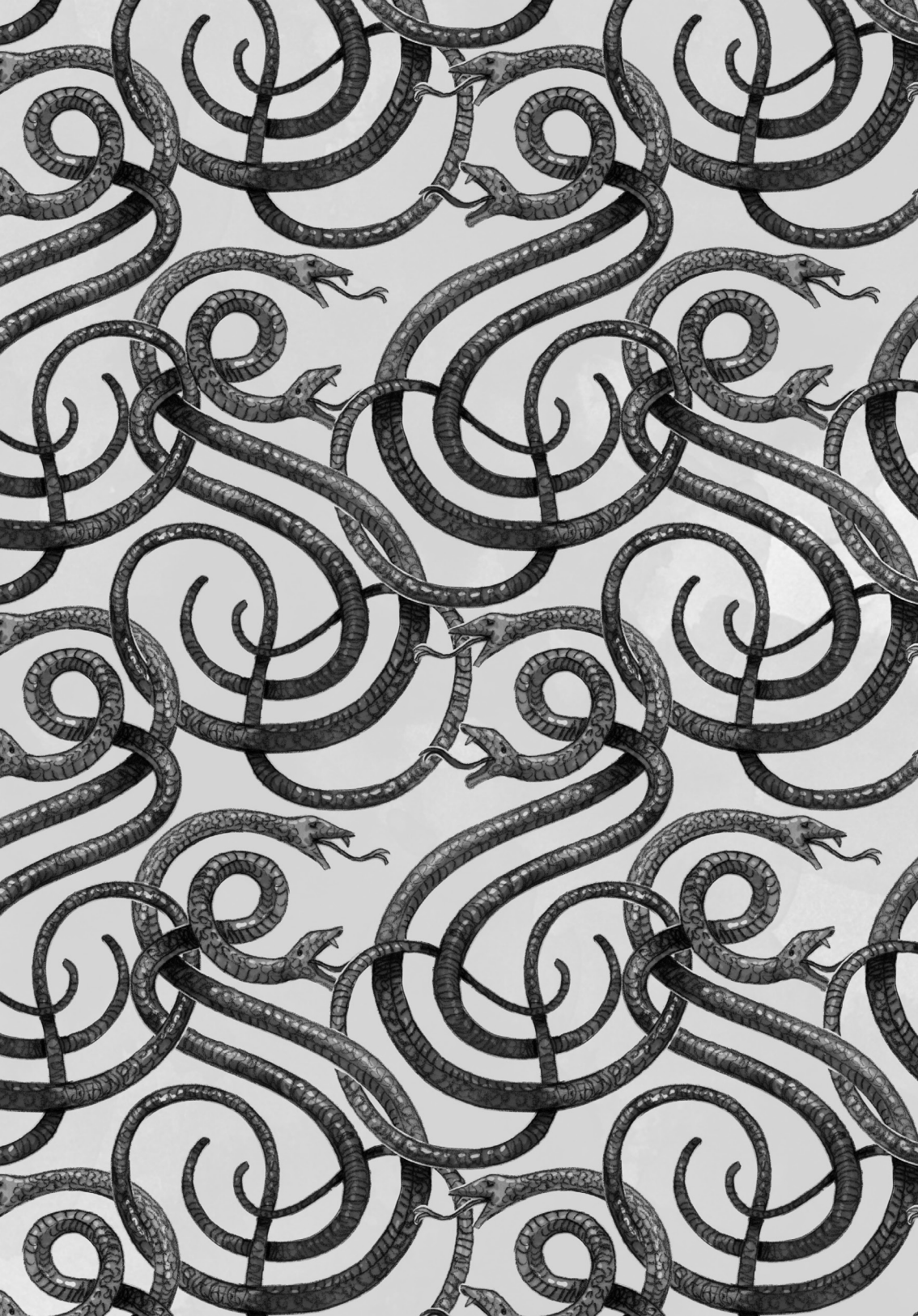
SOMAN CHAINANI

Ilustrații de Iacopo Bruno

Traducere din engleză
de Mihaela Sofonea

arthur

PARTEA ÎNTÂI

Cea aproape regină

Când îți petreci cea mai mare parte a vieții plănuiindu-ți Fericirea până la Adânci Bătrâneți cu o fată, pare ciudat să îți planifici nunta cu un băiat.

Un băiat care o evitase pe Agatha luni în șir.

Nu putea dormi, căci groaza îi mocnea în stomac. Avea mintea plină de toate lucrurile care mai rămăseseră de făcut înainte de ziua cea mare, dar nu acesta era adevăratul motiv pentru care era încă trează. Nu, era altceva: o amintire cu băiatul cu care

urma să se căsătorească... o amintire la care nu putea suporta să se gândească...

Tedros, înlăcrimat și aruncat peste umărul unui bărbat. Tedros scoțând un țipăt primitiv, atât de îndurerat și de cutremurător, încât uneori Agatha nu mai auzea nimic altceva...

Se întoarse pe cealaltă parte, îngropându-și capul sub o pernă.

Trecuseră șase luni din ziua aceea: ziua încoronării.

De atunci nu mai dormea bine.

Agatha îl simți pe Verdeș foindu-se morocănos la picioarele patului, ținut treaz de neliniștea ei. Fata oftă, părându-i rău pentru el și încercă să se concentreze asupra respirației. Încetul cu încetul, mintea ei începu să se relaxeze. Întotdeauna se simțea mai bine când făcea ceva ca să ajute pe altcineva, chiar dacă asta însemna să adoarmă pentru a-și cruța motanul chel și zăbăuc... Dacă ar putea face ceva să-și ajute și prințul, se gândi Agatha. Împreună, mereu reușeau să rezolve lucruri...

Clic.

Inima îi stătu în loc.

Ușa.

Ascultă cu atenție, auzindu-l pe Verdeș sforăind în surdina, sunetul clanței și ușa crăpându-se.

Agatha se prefăcu că doarme, întinzând mâna după cuțitul de pe noptieră.

Ținuse cuțitul acolo încă de când sosise la Camelot. Trebuia – Tedros își făcuse dușmani aici cu multă vreme înainte de a veni să-și preia coroana. Chiar dacă acești dușmani erau la închisoare acum, aveau spioni peste tot, disperați să îl ucidă, pe el și pe viitoarea sa regină...

Iar acum, ușa dormitorului ei se deschidea.

Nimeni nu avea voie pe holul ei la ora aceea. Nimeni nu avea voie în *aripa* ei.

Lumina lunii i se revărsă pe spate prin ușa întredeschisă. Porni să respire mai sacadat când auzi pași înaintând pe podeaua de marmură. O umbră se furișă spre gâtul ei, lungindu-se pe așternuturi.

Agatha strânse cuțitul mai tare.

Încet, o greutate se lăsă pe salteaua din spatele ei.

„Stai“, își spuse.

Greutatea deveni mai apăsătoare. Mai apropiată.

„Stai.“

Îi auzea respirația.

„Stai.“

Umbra întinse mâna după ea...

„Acum.“

Icnind, Agatha se răsuci, îndreptând cuțitul spre gâtul intrusului, înainte ca acesta să o apuce de încheietură, ținându-l de pat, cu lama la un milimetru de gât.

Agatha găfâi de groază, în vreme ce ea și intrusul se priveau unul pe altul în albul ochilor căscați.

În întuneric, era tot ce putea vedea din el, dar acum îi simțea căldura pielii și îi simțea izul transpirației proaspete, ca roua, și toată frica i se scurse din corp. Încetul cu încetul, îi îngădui să-i desprindă cuțitul din mână, înainte de a expira, lăsându-se pe pernă lângă ea. Totul se întâmplase atât de repede, atât de încet, încât Verdeș nici măcar nu se clintise.

Așteptă ca el să vorbească, să o tragă la pieptul lui sau să-i spună de ce o evitase în tot acest timp. În schimb, nu făcu decât să se ghemuiască lipit de ea, scâncind ca un câine obosit.

Agatha îi mângâie părul mătăsos, ștergându-i sudoarea de pe tâmpile cu buricele degetelor, și îl lăsă să smiorcăie în cămașa ei de noapte.

Nu-l mai văzuse niciodată plângând. Nu așa, atât de speriat și de înfrânt.

Dar, cum îl ținea în brațe, răsuflarea i se liniști, corpul i se lăsă în voia atingerii ei, iar el ridică ochii cu o vagă urmă de zâmbet...

Apoi zâmbetul i se evaporă.

Cineva îi privea. O femeie înaltă, cu turban, pândind în cadrul ușii, cu dinții scânteietori, încleștați.

Și una-două, Tedros dispăru pe cât de repede venise.

Așchii din soarele de august străpungeau fereastra, revărsându-se pe candelabru și refractând lumina în ochii Agatheii.

Clipind năucă, vedea cristalele lipsă din candelabru, acoperite de pânze de păianjen, ca o veche piatră de mormânt.

Își strânse perna la piept. Încă mirosea a el. Verdeș se furișă de la picioarele patului, amușinând perna, gata să o facă arșice, înainte ca Agatha să-l săgeteze cu privirea. Pisica se retrase la capătul patului. „Măcar face progrese“, se gândi Agatha; în prima noapte în castel, făcuse pipi în pantoful lui Tedros.

În aripa ei se auzea ecoul unor voci. Nu va mai fi singură pentru mult timp.

Agatha se ridică în capul oaselor, în cămașa ei de noapte, neagră și lăbărțată, uitându-se prin încăpere. Era de trei ori mai mare decât vechea ei casă din Gaval-don, cu oglinzi prăfoase, încrustate cu nestemate, un divan uzat și un birou din fildeș și os, vechi de două sute de ani. Strângându-și perna ca pe un colac de salvare, se lăsă pătrunsă de liniștea ce emana din plăcile crăpate de marmură, vopsite într-un albastru ca oul de măcăleandru, care se potriveau cu pereții placați cu flori de aur pătat. Dormitorul reginei era la fel ca toate celelalte la Camelot: regal de departe, tocit de aproape. Lucru care i se aplica și ei – locuia în apartamentele reginei, dar nici măcar nu era regină încă.

Mai erau încă două luni până la nuntă.

O nuntă care o neliniștea din ce în ce mai mult de la o zi la alta.

Odată ca niciodată, Agatha își imaginase că va trăi fericită până la adânci bătrâneți cu Sophie, în Gavaldon. Ele două urmau să fie mândrele proprietare ale unei căsuțe din oraș, unde avea să bea ceai și să mănânce pâine prăjită în fiecare dimineață, pentru a se duce apoi la Librăria domnului Deauville, acum Librăria A&S, dat fiind că ea și Sophie aveau să o preia după moartea bătrânului. După muncă, ea avea să ajute la strângerea ierburilor și a florilor pe care Sophie le va folosi pentru a-și face cremele de frumusețe, înainte de a o vizita pe mama Agatheii pe Dealul Mormintelor, unde avea să ia cina, mâncând tocană de creier de miel și quiche de șopârlă (prune la abur și castraveți pentru Sophie, desigur). Cât de obișnuită ar fi viața lor împreună. Cât de *fericită*. Prietenia era tot ce aveau nevoie.

Agatha strânse perna mai tare. „Cum se schimbă lucrurile.“

Acum, mama ei era moartă, Sophie era Decana Răului la o școală magică, iar Agatha se căsătorea cu fiul Regelui Arthur.

Nimeni nu era mai entuziasmat de nuntă decât Sophie, care trimisese scrisoare după scrisoare din castelul ei îndepărtat, cu schițe de rochii, torturi și porțelanuri, insistând ca Agatha să le folosească în ziua cea mare. („Dragă Aggie, nu mi-ai răspuns legat de mostrele de voal de șifon pe care le-am trimis. Sau de gustările

propuse. Sincer, draga mea, dacă nu vrei ajutorul meu, nu trebuie decât să-mi spui...”)

Agatha vedea scrisorile adunate în teancuri pe birou, acoperite cu dâre subțiri de praf. În fiecare zi își spunea că va răspunde, dar nu o făcea niciodată. Iar cel mai rău era că nu știa de ce.

Se auziră pași mai tare în afara camerei sale.

Agatheii se strânse stomacul.

Așa era de șase luni. Se simțea din ce în ce mai neliniștită, iar Tedros devenea din ce în ce mai retras. Cu o seară în urmă, fuseseră cel mai aproape de a vorbi despre ce se întâmplase în ziua încoronării și niciunul dintre ei nu rostise nici măcar un cuvânt. Știa că era stânjenit... devastat... rușinat... Dar nu îl putea ajuta dacă nu vorbea cu ea. Și nu putea vorbi cu ea dacă nu era niciodată *cu* ea.

Se auzeau mai multe voci acum. Mai mulți pași.

Cu gura uscată, Agatha înhăță paharul de apă de pe noptieră. Gol. La fel și carafa.

Verdeș coborî din pat, furișându-se spre ușile cu vopsea ștearsă.

Avea nevoie să petreacă un timp singură cu Tedros. Timp în care să nu trăiască vieți separate. Timp în care să fie sinceri și intimi unul cu celălalt, așa cum fuseseră cândva. Timp în care să poată fi ei *înșiși* din nou...

Ușile duble se dădură de perete cu zgomot și își făcură apariția patru slujnice, purtând fiecare aceleași veșminte

drapate, într-o nuanță pastel diferită – piersică, fistic, grepfrut, trandafir –, ca și când ar fi fost o cutie de macarons asortate. Erau conduse de o femeie înaltă, măslinie, în haine de culoarea lavandei, cu ochi întunecați și cețoși, ruj roșu strălucitor și un păr negru răvășit, adunat cu greu sub un turban. Într-o mână ducea un caiet îmbrăcat în piele, iar în cealaltă o pană atât de lungă, încât arăta ca o cravașă.

— Micul dejun cu florarul nunții, la șapte, în Sufrageria din Turnul Albastru; apoi întâlniri cu croitorii candidați, la intervale de douăzeci de minute, pentru a decide cine va coase pânzeturile pentru nuntă; apoi un interviu cu cei de la *Curierul din Camelot*, pentru Ediția lor de Avangpremiera a Nunții. La nouă, vei vizita Grădina Zoologică din Camelot, pentru a alege porumbețele oficiale pentru nuntă; au câteva specii, fiecare cu o nuanță aparte de alb...

Agatha abia mai putea să asculte, căci Piersică și Fistic o extrăseseră din pat și o frecau deja cu prosoape fierbinți, în vreme ce Grepfrut îi vârî o periuță de dinți în gură, iar Trandafiria o mângălea pe față cu o serie de poțiuni, cum obișnuia să facă Sophie, doar că fără șarmul și umorul acesteia din urmă.

— Apoi o sesiune de autografe pentru *Povestea Sophiei și a Agathe*, la Cărți & Unghere, în vederea strângerii de fonduri pentru renovarea canalizării castelului, continuă femeia în lavandă, cu un accent sofisticat și precis,

urmată de un prânz în același scop, la Clubul Pripoul, unde le vei citi o carte de povești copiilor clienților bogați, ale căror donații vor repara podul basculant...

— Ăă, lady Gremlaine? Am timp să îl văd pe Tedros astăzi? mormăi Agatha de sub o rochie albastră, pe care femeile i-o trăgeau pe ea. Nu am mai luat masa singuri de o grămadă de timp...

— După prânz, vei începe lecțiile de vals, ca pregătire pentru dansul nupțial, apoi vei lua ore de etichetă, ca să nu te faci de râs la ospățul de nuntă și, în cele din urmă, ora de istorie, despre triumfurile și dezastrele nunților regale din trecut, astfel încât a ta să intre în analele celor dintâi, și nu ale celor din urmă, încheie lady Gremlaine.

Agatha scrâșni din dinți, în timp ce slujnicele se agita cu părul și machiajul ei, așa cum obișnuiau să facă nimfele din Camera de Dichisire.

— Dans, etichetă, istorie... parcă aș fi iarăși la Școala pentru Bine. Numai că la școală, chiar petreceam timp cu prințul meu.

Lady Gremlaine ridică ochii spre Agatha. Își închise caietul cu un pocnet atât de puternic, încât dintr-o oglindă căzu o piatră prețioasă.

— Ei bine, dat fiind că nu mai ai alte întrebări, slujnicele tale, aici de față, se vor asigura că vei ajunge la micul dejun la timp, spuse ea, întorcându-se și pornind spre ușă. Regele are nevoie ca eu să-i fiu alături în absolut fiecare moment...

— Aș dori să îl văd pe Tedros, insistă Agatha. Te rog să notezi în programul meu.

Lady Gremlaine se opri brusc și se întoarse, cu buzele roșii strânse ca o lamă. Slujnicele se retraseră subtil de lângă Agatha.

— Aș spune că l-ai văzut mai mult decât suficient noaptea trecută. Încălcând *regulile*, spuse lady Gremlaine. Un rege nu poate fi singur în camera ta înainte de nuntă.

— Tedros ar trebui să aibă dreptul de a mă vedea ori de câte ori dorește, răspunse Agatha. Sunt regina lui.

— Nu încă, Prințesă, zise lady Gremlaine cu răceală.

— Voi fi după nuntă, o provocă Agatha, pe care îmi petrec tot timpul plănuiind-o, ca o babă neroadă, când aș prefera să fiu cu Tedros, ajutându-l să conducă regatul al cărui rege este acum. Și, cum ești Intendentă Șefă, în serviciul regelui și al viitoarei regine, cu siguranță este un lucru pe care îl poți aranja.

— Înțeleg, spuse lady Gremlaine, îndreptându-se către Agatha. Castelul se prăbușește, regele tău poartă o coroană încă disputată, există spioni care complotază să văucidă, fosta regină și cavalerul său trădător se ascund încă de la încoronare, iar *Putregai regal*, o publicație rebelă hotărâtă să răstoarne monarhia, te numește, printre altele, „o celebritate aurită, dintr-o poveste de amatori, menită să aducă mai multă rușine asupra lui Tedros decât a adus mama sa cândva“.

Lady Gremlaine zâmbi, privind-o de sus pe Agatha.

— Și iată-te, tânjind în continuare după zilele de școală și câteva minute de drăgăleală pe hol cu Căpitanul Clasei.

— Nu. Nu este asta câtuși de puțin. Vreau să îl *ajut*, răspunse Agatha, îndurând asaltul parfumului intendentei. Sunt pe deplin conștientă de problemele cu care ne confruntăm, dar eu și Tedros ar trebui să fim o echipă.

— Atunci de ce *nu* a cerut niciodată să te vadă? Întrebă lady Gremlaine.

Agatha tresări.

— De fapt, lăsând la o parte scăparea lui trecătoare de azi-noapte, lucru care m-a asigurat că nu se va mai întâmpla niciodată, regele nu ți-a pomenit numele nici măcar o dată, adăugă lady Gremlaine.

Agatha nu spuse nimic.

— Vezi tu, mă tem că Regele Tedros are lucruri mai bune de făcut, încercând să șteargă la timp *rușinea* care s-a abătut asupra Camelotului, înainte de nuntă, continuă lady Gremlaine. O nuntă care trebuie să fie magnifică, memorabilă, atât de plină de *inspirație*, încât să îndepărteze toate îndoielile care s-au ivit în urma acelei încoronări umiltoare. Și este o nuntă a cărei planificare, după cum arată miile de ani de tradiție, depinde de viitoarea regină. Aceasta este treaba ta. Astfel îți poți *ajuta* regele.

Se aplecă, aproape atingând cu nasul ei nasul Agatheii.

— Dar, dacă dorești să îi spun Regelui Tedros că responsabilitățile acestea îți par sub demnitatea ta și că ai

pus sub semnul întrebării absolut toate deciziile noastre, până la culorile garderobei tale, importanța băilor și încălțăminte pe care alegi să o porți, iar acum, pe deasupra, mai vrei și ca el să-și întrerupă eforturile imperioase depuse spre a-și merita locul de rege, ca să te facă să te simți parte dintr-o *echipă*... atunci, te rog, Prințesă. Haide să vedem ce are de spus.

Agatha înghiți, iar gâtul i se înroși brusc. Plecă ochii spre saboții ei.

— Nu... e-n regulă. Sunt sigură că-l voi vedea mâine, spuse ea încet, ridicând privirea din nou.

Dar lady Gremlaine dispăruse, iar în urma ei nu mai rămăseseră decât creaturile ei pastelate, gata să o expedieze pe prințesă la un mic dejun pe care nu va avea timp să îl mănânce.

Pe la jumătatea zilei, Agatha era pe cale să se transforme în mireasa fugară.

Îndurase săptămâni întregi asemenea lucruri, cu un zâmbet căznit – aceeași rutină ucigător de plicticoasă, în care inspecta o mie de cartonașe cu locuri, torturi, lumânări și aranjamente pentru centrul mesei, chiar dacă toate arătau la fel pentru ea și ar fi fost fericită să se mărite cu Tedros într-o peșteră cu lilieci (ba chiar ar fi preferat-o; nu ar fi fost loc pentru oaspeți). Toată această plicticoșenie era presărată cu participări la „Camelot Frumos“, o campanie condusă de regină,

pentru strângerea fondurilor destinate castelului dărăpănat, care fusese lăsat în paragină după moartea Regelui Arthur. Agatha credea în cauză din toată inima și avea o toleranță ridicată la prostii – era prietenă cu Sophie, la urma urmelor –, dar lady Gremlaine părea hotărâtă să o umilească cu programul din fiecare zi, făcând-o să cânte imnul la Cupa de Rugby a Pădurii (până și echipa Camelotului și-a acoperit urechile), să călărească un taur la Târgul de Primăvară (a aruncat-o într-o movilă de baligă) sau să îl sărute pe cel care oferise cel mai mare preț la licitația Pupă-Prințesa (un huligan știrb, care, insistă lady Gremlaine, câștigase pe drept).

Guinevere o avertizase pe Agatha să se aștepte la rezistență din partea noului său custode. Lady Gremlaine fusese Intendentă Șefă când Guinevere era soția lui Arthur, până când se certaseră, iar Guinevere o concediase. Dar, după dispariția lui Guinevere și moartea lui Arthur, Consiliul său de Sfătuitoare a preluat puterea, dat fiind că Tedros nu împlinise încă șaisprezece ani – iar aceste sfătuitoare o aduseseră pe lady Gremlaine *înapoi*. Acum că Guinevere se întorsese la castel, bineînțeles că Gremlaine abia aștepta să își exercite controlul asupra fiului lui Guinevere și a noii sale regine. Și mai rău, babornița care bodogănea întruna nu putea fi concediată până când încoronarea lui Tedros nu era pecetluită.

Știind asta, Agatha încercase să-i devină prietenă, dar lady Gremlaine o urâse de când dăduse cu ochii de

ea. Agatha habar n-avea de ce, dar era limpede că femeia nu voia ca ea să se mărite cu regele Camelotului. De parcă ar fi crezut că, dacă încerca îndeajuns, Agatha avea să renunțe la mirele ei înainte de nuntă.

„Mai degrabă aş muri“, jură Agatha.

Astfel că, în ultimele șase luni, se trezise în fiecare dimineață gata de luptă.

Dar astăzi era ziua care o dă râmă.

Mai întâi fusese florarul, care îi vârâse Agatheii în față atâtea buchete pline de efluvii în decursul unei ore, încât plecase cu ochii roșii și cu nasul curgându-i. Urmaseră cei șase croitori, care îi arătaseră zeci de pânzături ce păreau exact la fel. Apoi veni o reporteriță de la *Curierul din Camelot*, o tânără deprimant de voioasă, numită Bettina, care sosi sugând dintr-o acadea roșie.

— Lady Gremlaine ți-a scris deja toate răspunsurile, așa că haide să stăm de vorbă, fără a înregistra ceva, de dragul *amuzamentului*, zise ea repede, înainte de a se lansa într-o serie de întrebări șocant de personale despre relația Agatheii cu Tedros: „Ce poartă când doarme?“, „Ți-a dat un nume de alint?“, „Îl prinzi vreodată uitându-se la alte fete?“

— Nu, răspunse Agatha la ultima, gata să adauge „mai ales nu la pupeze ca tine“, dar își ținu gura timp de aproape o oră, înainte să i se umple paharul.

— Așadar, tu și Tedros vreți copii? șopti Bettina.

— De ce? Cauți părinți? îi scăpă Agatheii.

Întâlnirea se încheie după aceasta.

Fu cât pe-aci să-și iasă din fire din nou la strângerea de fonduri de la Clubul Priponul, unde trebui să le citească *Leul și șarpele*, o celebră carte de povești din Camelot, unor copii bogați, răzgâiați, care o întrerupeau mereu, deoarece știau deja povestea. Acum, în trăsură, după ce alesese porumbițele de nuntă de la grădina zoologică, Agatha se prăbuși pe perne în rochia asudată, gândindu-se la lecțiile de vals și etichetă care o așteptau și înghițindu-și lacrimile.

„Regele nu ți-a pomenit nici măcar o dată numele“, răsună vocea lui lady Gremlaine.

Încercase să pretindă că babornița sâcâitoare mințise. Dar Agatha știa că nu o făcuse.

Chiar și atunci când dădea accidental peste Tedros în castel, în aceste ultime câteva luni, îi spunea cât de frumoasă era, bălmăjea o stupizenie despre vreme sau o întreba dacă se simțea bine în apartamentul ei, înainte de a o tuli ca o veveriță speriată. Noaptea trecută, în camera ei, fusese prima oară când îl văzuse fără zâmbetul stânjenit, de plastic, lipit de față, care îi spunea să nu îl întrebe ce făcea pentru că făcea bine oricum.

Dar nu era bine, desigur. Și ea nu știa cum să-l ajute.

Agatha își șterse ochii. Venise la Camelot pentru Tedros. Ca să fie regina *lui*. Ca să-i fie alături în cele mai bune și cele mai întunecate ceasuri. Dar, în schimb, erau amândoi singuri, descurcându-se care cum putea.

Era clar că avea nevoie de ea. De aceea se furișase în brațele ei cu o noapte în urmă. Atunci de ce nu o putea recunoaște pur și simplu? Știa în adâncul său că nu era vina ei. Dar tot nu se putea abține să nu se simtă respinsă și rănită.

Verdeș se ghemui în poala ei, amintindu-i că era acolo.

Îl frecă pe capul chel.

— Dacă ne-am putea întoarce la cimitirul nostru, înaintea să începem să ne gândim la băieți.

Verdeș scuipe aprobator.

Agatha se uită pe fereastra trăsurii ei albastru cu auriu, care intra în Piața Producătorilor, strada principală a Orașului Camelot. Date fiind condițiile drumurilor, vizitiul o evita în mod normal, apucând-o pe ruta mai lungă înapoi spre castel, dar întârziava deja la lecția de vals pentru nuntă și nu voia să îi facă o proastă impresie noului ei profesor. Praful se ridica în jurul trăsurii din străzile nepavate, întunecându-i vederea asupra corturilor în culori vii, pe care era arborat câte un steag cu blazonul Camelotului: doi vulturi, flancând sabia Excalibur, pe un scut albastru.

Dar când praful se risipi, Agatha observă o diferență izbitoare între sătenii bogați, în haine scumpe și purtând bijuterii, care făceau cumpărături pe strada principală și miile de țărani murdari și scheletici, care trăiau în cocioabe gata să se prăbușească, pe străduțele dimprejurul pieței. Gărzi regale patrulau prin mahalale,

blocând cu forța pe orice țăran care se apropia prea mult de clienții avuți ce intrau sau ieșeau în corturi. Agatha își coborî fereastra pentru a vedea mai bine, dar vizitiul bātu cu biciul în fereastră.

— Ascundeți-vă, milady, spuse el.

Agatha împinse fereastra din nou în sus. Când intrase prima oară în noul ei regat, cu șase luni în urmă, văzuse aceleași orașe dărăpănate exact în mijlocul Camelotului. După cum îi explicase Tedros, tatăl său condusese Camelotul spre o epocă de aur, în care soarta fiecărui cetățean se îmbunătățise. Dar, la moartea lui Arthur, sfătuitoarele sale se aliaseră cu bogătania, dând legi îndoielnice, pentru a revendica pământurile și avuția de la clasa mijlocie, aruncând-o în sărăcie. Tedros jurase să anuleze aceste legi și să le redea proprietățile celor fără case, dar în ultima jumătate de an, prăpastia dintre bogați și săraci nu făcuse decât să se adâncească. De ce nu reușise? Nu văzuse cât de mult decăzuse moștenirea tatălui său? Cum își putea lăsa propriul regat să se chinuie în felul acesta? Dacă ar fi fost *ea* rege...

Agatha expiră. Dar nu era, nu-i așa. Nu era nici măcar regină încă. Și, din felul în care se purtase Tedros noaptea trecută, era clar frustrat și el. Administra Camelotul de unul singur și nu avea pe nimeni care să îl ajute: nici pe ea, nici pe tatăl său, nici pe mama sa, nici pe Lancelot, nici măcar pe Merlin, ultimii trei fiind plecați de șase luni...